

MALÉ STRÁNKY

KLID, NIKAM NESPĚCHEJTE,
NIC NEUTEČE....

ČTĚTE NA STRANĚ ŽIVOT

DÁVEJTE NA SEBE POZOR A
HLAVNĚ V KLIDU, DOBRĚ?

ČTĚTE NA STRANĚ ŽIVOT

Pohádka vánoční

Právě se vracím ze školy a jsem nervózní. Spolužačka mi před týdnem vysvětlovala, že tahle třída je prokletá. Prý tady každý rok někdo zemře. A to vždy ve stejnou dobu, 24.

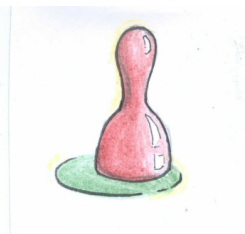
prosince, tedy o Vánocích. Přijde mi to strašné. Co když to tenthle rok budu já? Jsem tu sice nová, ale to mě nevyrazuje. Ještě tři dny a budou Vánoce. To je asi první rok, co se na ně netěším. Dojdu domů, sundám si boty a lehnu si na postel. Chvilí se snažím si číst ale myšlenky mi hlavou běží proudem. Dneska půjdu brzy spát. Už uběhly tři dny a je tu ten den, kterého se tak obávám. Dnes pro jistotu celý den zůstanu zamčená v pokoji. Nešla jsem ani na snídani. Celý den jsem si četla nebo sjížděla internet. Pak jsem se koukala na staré fotky z prázdnin, když jsme byli v Norsku. Bylo to tam úžasné a těch sobů. Sobi jsou tak skvělá zvířata. Zatím jsem to nikomu neřekla, ale mám takovou zvláštní schopnost. Pokaždé když lusknou a udělám HOHOHÓÓ, přiletí

jeden sob. Opravdu nekecám, fakt přiletí. Najednou se mi pohnula ruka bez toho, abych jí to přikázala. Pokusila jsem se vykřiknout, ale nešlo to. Mohla jsem jen myslet, dýchat a používat své smysly. Proti své vůli jsem došla ke dveřím, odemkla si a začala si to rázovat směrem ke škole. Celou cestu jsem se pokoušela lusknout a zařvat HOHOHÓÓ, ale nešlo to. Když jsem došla ke škole, tak mi to něco nakázalo lusknout prsty a zakřičet HOHOHÓÓ. Přiletěl sob a rozrazil dveře. Když jsem šla školou po schodech nahoru, s hrůzou jsem si uvědomovala, že to jsem asi já, kdo má dnes umřít. Vyšla jsem až nahoru do podkrovní. Tam sob přede mnou rozrazil další dveře, do knihovny. A já nechtěně vběhla dovnitř, do kouta, kde je klavír. Tam jsem si stoupla

do rohu a najednou mě kouzlo opustilo. Oddechla jsem si a chtěla utéct, ale cestu mi zastoupila postava. Byl to můj spolužák. Měl nadpřirozeně dlouhé nehty, dlouhé zuby a úšklebek na tváři. Z očí mu vyšlehly černé stíny. Obmotaly se mi kolem těla a já cítila, jak ze mně vytahují život. Pomalu se mi zatemňovala mysl a já jako bych přestávala žít. Už vůbec nic necítím. Trvá to hrozně dlouho. Najednou se ozve HOHOHÓÓ a já se pomalu pokusím otevřít oči a uvidím opravdového Santu Klause a po spolužákově ani památky. Santa Klaus mi pomohl na nohy a doprovodil mne domů. Šla jsem spát. Když jsem se ráno probudila, vzpomněla jsem si na to, jak mne Santa oslovoval. Říkal mi „dcero“.

Magdalena Michalová, 1.AG

Školníkovovo vánoční přání

Jednoho zasněženého dne, brzy ráno si Tobíáš sebral tašku a šel do školy. Ale nevěděl, že mu do ní naskákaly figurky ze hry Člověče, nezlob se. Když přišel do šatny, figurky i s kostkou opatrně vyskočily ven. Tobíáš si ničeho nevšiml a utíkal do třídy. Figurky se po zvonění vydaly na průzkum školy. V přízemí potkaly školníka, který právě nesl s velkou námahou stromek do jídelny. Rychle se schovaly za odpadkový koš. „Uf, to bylo o políčko,“ řekla Zelená a všechny pokračovaly dál. Školník se zatím vrátil, zakopl o figurky a rozbil skleněné ozdoby, které držel v rukou. „Čím teď ozdobím stromek?“ zabručel našťvaný školník. V tu chvíli si všiml figurek,

které byly nevinně rozházené po podlaze. „Ha, když už nemám co dát na stromek, dám tam vás, stejně jsem upadl jen kvůli vám.“ Sebral všechny figurky i kostku a odběhlal se do jídelny. Po zvonění se celá jídelna zaplnila žáky ze všech ročníků. Byla tam i Tobíášova třída. „Milí žáci,“ řekla ředitelka stojící před stromkem, „ráda bych vám popřála krásné vánoční svátky a doufám, že se tu všichni ve zdraví sejdeme zase po Novém roce...“ Tobíáš ji už ale neposlouchal, protože ho zaujalo netradiční ozdobení vánočního stromku: „Hrací figurky ve vánočních barvách, to tu ještě nebylo!“ Mezitím na pódium přišel školník a řekl: „Žáci, jistě jste si všimli nového ozdobení vánočního stromku s mým přáním Člověče, nezlob se o svátcích na bližního svého.“ Figurky se vesele začaly pohupovat a cítily, jak se všechny děti těší na vánoční dárky.

Kryštof Břešťan, 1.AG

Našťvaný čert

Pod Malostranským gymnáziem se nachází peklo. Čerti se většinou diskrétně vloupají do domu a seberou hříšníky v největší tichosti. Problém byl, když jednou studenti probudily čerta. V naší třídě byl takový hluk, že se jeden z čertů našťval a chtěl zjistit, co se děje. Objevil se ve staré studni s vázami. Jakmile čerta žáci spatřili, začali ho fotit. Ten se lekl podivných záblesků a utekl zpátky do pekla. Podruhé se prokopál do tělocvičny. Žáci byli, stejně jako profesor, zmateni a sledovali čerta, který právě zkoumal, co je to žíněnka. Všichni běželi do šaten pro telefony. Než se tam ale dostali, čert si prohlédl žíněnku a vyskočil na ping-pongový stůl. Děti přiběhly zpátky a začaly čerta fotit. Jen co se první záblesklo, čert skočil pod žíněnku a rychle utekl zpátky do pekla. Dále se čert prokopál před školu a zkusil se do budovy dostat přes hlavní vchod. Pomalu se postavil před vchod a zabušil na dveře. Pan školník,

v domnění, že za ním půjde Mikuláš a anděl, čertovi vysvětlil, že se měl dostavit před dvěma týdny a že se může stavět zase za rok. Čert se odběhlal od vrátnice a do školy skočil oknem. Všichni přítomní v učebně to sledovali. Ten dlouho neváhal, vytáhl pytel a házel do něj děti z první řady. Ostatní se rozhodli utéct. Většina dětí se rozeběhla do knihovny. Čert procházel systematicky z učebny do učebny, sbíral žáky a strkal si je do pytle. Po druhém patře už byl pytel moc těžký, a proto ho čert převážel výtahem. Kvůli tomu studenty ze tříd nosil v menších pytlích, ty do většího vysypal až ve výtahu. Po chvíli pochytil studenty i v knihovně. Posledních pár se nás schovalo na terase. Čert se už ale s naším naháněním nezdržoval, doběhl k výtahu, sjel až do přízemí a propadl se do pekla v místě, kde kdysi bývala prokletá skříňka číslo 616.

Jan Čejka, 1.AG

VÁNOČNÍ PŘÍBĚH

Borisek byl snad jediný chlapec, který se na Vánoce netěšil. Všechny děti pobíhaly po zasněžených, ledových ulicích a nakukovaly do obchodů s hračkami. Občas dostaly pár peněz na teplé pražené mandle, které se prodávaly na rohu Zvonové ulice. Borisek samozřejmě peníze neměl, ale občas uloupil nějakou tu spadlou mandli. Hlavně večer, kdy byl stánek zavřený, sesbírával ze země tu pochutinu. Mandle už sice byly vychladlé, ale stále dobré. Občas se mu zdávalo o tom, že jich má celý pytlík a zahřívají mu bríško...

Ale teď byl Štědrý večer. Všechny stánky byly zavřené, ulice prázdné a všichni slavili ten úžasný svátek! Za okny děti zpívaly koledy a ulicemi se rozprostírala vůně cukroví... To vše mu však bylo cizí. On stál na zasněžené ulici, mráz ho šlehal do tváří a ruce a nohy mu promrzaly. Díval se na pouliční lampu, jak se v jejím světle krásně třpytilo mrholení... Krásný by to byl svátek, kdyby se teď mohl někde ohřát, povečeřet vánočního kapra

a možná si i rozbalit dáreček pod voňavým stromčekem... Najednou slyšel chroupání sněhu. Rozhlédl se. Souravými kroky se k němu blížil stařík. Na sobě měl pouze jednoduchý potrháný kabát a do bot mu muselo téci. Prošel kolem něj nepřítomně, jako by tam Borisek vůbec nestál. A šoural se dál. Teprve teď si chlapec všiml, že za sebou staříček táhne malý stromek – jedličku. Byla to spíše taková větvička, ale Borisek chtěl pomoci. Navíc ho napadlo, že by ho pak stařík mohl vzít k sobě domů, aspoň ho nechat

ohřát u kamen...

Vzal špičku stromku, dědeček se otočil a zadával se Boriskovi přímo do očí. Jeho oči byly modré a bělmo zažloutlé a bylo z nich cítit stáří – jen z těch očí by se dala číst celá starcova historie...

Odvrátil pohled a pokračoval ve svém šouravém kroku. Teď se za ním se špičkou stromku šoural i Borisek. Šli dlouho. Ale Boriskovi to nevadilo. Už se necítil sám, promrzlý zimou a hladový. Cítil se v bezpečí. Jako by se jedličkou, kterou držel, šířilo teplo až do jeho ubohého, vychrtlého tělíčka, dodávalo mu štěstí, naději a posilovalo ho jídlem hodným pražených mandlí. Už se necítil sám a konečně našel krásu vánoční nálady a Vánoc samých. Došli ke staré, prkny sbité chatičce. Stařík položil stromek a otevřel dřevěná dvířka. Borisek, stále se špičkou stromu v rukách, stál nehybně před domem a nakukoval zvědavě dovnitř. Místnost byla zařízena jednoduše. Dubová postel, stůl, v prostředku svíčka, jedna skříň, na zemi koberec. Ale ta kamna! Už teď mohl cítit

to úžasné teplo, které z nich k němu proudilo. Stařík pokynul hlavou na Boriska. Borisek vešel radostně dovnitř, táhna za sebou stromček. Postavil ho do rohu místnosti. Čekal.

Stařík přinesl dva hrnky a postavil je na stůl. Přesl ke kamnům a z konvice na nich nalil do obou hrnků ten horký nápoj. Borisek po něm dychtivě hmátl a s euforií vnímal, jak mu sladký punč stéká do krku. Stařík mu nabídl krajíc chleba. Pojedli v tichosti.

Naslouchali dětským hláskům zpívajícím z okolních domů a nechali se hrát vánoční atmosférou. Seděli dlouho, ale každá chvilka se zdála být krátká. Boriskovi se začala kymáčet hlavička. Snažil si namluvit, že není unavený, ale jeho víčka tvrdily opak. Upadl do hlubokého spánku. Měl pocit, jako by se nad ním skláněl anděl a přehazoval přes něj příkrývkou. Krásný, mladý anděl, ale s očima modrýma a letitýma. S očima, které někde viděl, povědomýma...

Johana Vaňková, 4.BG

Rolníčka

Dnes vám povím příběh, který se mi stal jednoho prosincového dne. Seděla jsem ve školní knihovně a všude bylo ticho. Četla jsem svou oblíbenou povídku o vánočním skřítkovi a pohrávala si s rolničkou na stříbrném řetízku. Dostala jsem ji kdysi od babičky a měla jsem ji moc ráda. Nevím, jak dlouho jsem četla, ale jakmile jsem zvedla oči od knihy, byla jsem v knihovně úplně sama. Najednou jsem zaslechla zpoza skříňky nějaký divný zvuk. Jako kdyby se tam někdo přehraboval v knihách. Nevím, co mě to popadlo, šla jsem se tam podívat. Na polici s knížkami seděl malý vánoční skřítek, přesně jako z mé povídky, měl červený oblek a malou čepičku s bambulí, taky měl bílé a dlouhé vousy. Vypadal kouzelně. Myslela jsem, že mě klame zrak. Promnula jsem si oči, ale mužíček v červeném tam byl stále. Osmělila jsem se a zeptala se: „Co jsi zač?“ On mi vlídně odpověděl: „Jmenuji se Bertík!“ Byla jsem moc zvědavá, až jsem si říkala, jestli to není neslušné, ale bylo to poprvé, co jsem mluvila se skřítkem. Zeptala jsem se: „A co tu děláš?“

Řekl smutně: „Hledám vánoční rolničku. Někde jsem ji tu před hodně dlouhou dobou ztratil a nevěděl jsem, že bude tak moc potřeba – bez ní totiž nebudou Vánoce.“

A já mu na to lehkomyšlně odpověděla: „Já jednu mám!“ Skřítek se zahleděl na rolničku na mém řetízku a zeptal se: „Ty bys mi ji mohla dát?“

UVědomila jsem si, co jsem právě řekla. Nemůžu mu však dát svou oblíbenou rolničku od babičky. Jeho modré velké oči plné naděje se nedaly ignorovat. Díval se na mě tak prosebně. Nebyla jsem schopná cokoliv říci. Skřítek po dlouhém mlčení řekl: „Vím, že ji máš moc ráda. Taková rolnička od babičky je vzácnost.“

Koukala jsem na něj jako na úplný zázrak. Jak mohl vědět, že ji mám od babičky? Abyste věděli v té povídce nic o tom, že by skřítki uměli číst myšlenky, nebylo. Nevím proč, ale najednou jsem mu začala bezmezně důvěřovat, jakoby mě ovládlo nějaké pohádkové kouzlo. Sundala jsem si rolničku z krku a podala mu ji. V tu ránu byl skřítek pryč a na mojí ruce se houpal jen prázdný stříbrný řetízek...

Na Štědrý den jsem myslela jen na skřítku. Podaří se mu zachránit Vánoce? Nedala jsem mu rolničku nadarmo? Přišel večer a zatímco jsme rozbalovali dárky, myslela jsem na Bertika z mé pohádky. Dvacátého pátého prosince nás navštívila teta a moje malé sestřenice. Seděla jsem na pohovce, koukala na stromček a tu jsem si všimla malé krabičky, kterou včera nikdo neviděl. Přišla jsem blíž, na krabičce bylo napsáno moje jméno. Otevřela jsem ji. Uvnitř byla moje malá rolnička a dopis, v němž stálo: „Milá

Ado, děkuji Ti za velkou pomoc. Vše se podařilo a to jen díky Tobě! Jsi velmi ochotná milá dívka s dobrým srdcem. Přeji Ti krásné Vánoce. Bertík.“

Dočetla jsem psaní s radostí, nasadila rolničku na krk a užívala si s rodinou krásné Vánoce. Tento příběh mi zůstal v srdci až dodnes. Každý Štědrý večer vzpomínám na mého skřítku a kouzelnou rolničku.

Viktorie Tošnerová, 1.AG

Zimní příběh

Drobounké bílé tečky začaly pomalu dosedat na parapet. Slunce už na obloze vystřídal měsíc, osvětloval jim cestu z nebe, aby nezabloudily. Okno, na kterém se shromažďovaly, bylo velké, místa bylo pro všechny dostatek. Dopadaly jedna vedle druhé, do stále se zvětšující zářivé pokrývky okraje okenice. Každá byla něčím speciální. Z blízka vypadaly jako originální šperky, jako ozdůbky, které přišly na svět, aby byl ještě hezčí. Ráno se probudí malé děti a jejich nenadálá přítomnost jim promění Vánoce v pohádkový čas. Některé ze zmrzlých perliček ale neplánují zdržet se na tak dlouho...

„Podívej se!“ vytřeštila jedna oči: „Za sklem je krb, teplo, jídlo a jen si představ tu vůni...“.

„Jen to zažít, co?“ povzdychne druhá.

„Tohle není spravedlivé!“ vzteká se první: „Proč bychom my měly mrznout tady venku, když někdo jiný si mezitím užívá života

pod dekou, ve vyhřátém pokoji?“.

„Máš naprostou pravdu, sestríčko!“ uzná druhá. Studený vítr její slůvka ještě podpoří svým ledovým zpěvem. Drží se za ruce, pozorují pohodlí za čirou, tvrdou hmotou. Přejí si od života více, ale netuší, co vše se může stát, pokud by se jejich touhy vyplnily.

„Tak dost,“ prohlásí jedna: „Už mě to nebaví!“ Posune se co nejbližší k oknu, vystaví se měsíčnímu svitu a v celé své kráse se produkuje, aby na sebe připoutala pozornost bytostí v místnosti. Netrvá to dlouho, a už k ní běží malý chlapec, úsměv od ucha k uchu.

Rozhazuje svými ručkami, bere za kliku, otevírá vstupní bránu do ráje.

„Ano, ano,“ radují se oba korálky. „Lepší život začíná!“ Kluk šťastně výská, do ručiček nabírá bílou a vnese ji dovnitř, do splněného snu dvou maličkých kuliček. Kvapně k němu přichází větší postava, mírně se mračí, zavírá okenice.

Klučík obdivuje záři ve svých rukou.

„To... to horko sálající z, z rohu...“ koktá první.

„Au, hej, to bolí!“ osočí se na ni druhá: „neštípej mě!“.

„Já se tě ani nedotkla,“ křičí první: „Aa, to pálí!“.

„Co to... naše krystalky... proč tak svědí?“ fňukají.

Chlapci mizí třpyt před očima,

až po něm nezbyde nic než průsvitná tekutina. Pomalu pustí kapky na zem. Rozbije se o tvrdou dlažbu, rozprsknou se do všech stran a nezůstane po nich ani stopa. A mezitím, za oknem, vrstva na parapetu přibývala, jako by se nechumelilo.

Alice Herodesová, 4.BG

Co pro vás znamenají Vánoce?

V minulém čísle Malých stránek, které vyšly 12.12., jsme otiskli odpovědi učitelů našich škol na otázku: Co pro Vás znamenají Vánoce?

Po uzávěrce přišly ještě další tři odpovědi, tady jsou:

Monika Procházková

Vánoce mám moc ráda, jelikož je mám spojené se spoustou

dobrych věcí, jako je bramborový salát, linecké cukroví, kvalitní pohádky a samozřejmě dárky. Ale neprožívám je asi tolik jako jiní, jelikož bych neměla problém se prostě sbalit a strávit je někde pod palmou.

Markéta Hamerníková

Vánoce jsou pro mne setkávání

s přáteli a s rodinou. Každý rok navštívíme kostel v Golčově Jeníkově a poslechneme si Rybovu mši vánoční. Mezi svátky jezdíme do Telče, kde si užíváme vánoční atmosféru nejen ve městě, ale i v blízkém okolí.

Petr Kolář

Vánoce prožívám jako krásnou

kulturní tradici, když si člověk dá pozor, může vnímat i klid a pohodu, zejména v přírodě, kde přichází ústup tmy a nevyhnutelně se začíná přibližovat probuzení, světlo a život.

Paola Bianca Sissak 5.BG

Nejlepší vánoční dárky

Sbíráám jablka s rajčaty a mrkví z podlahy. Krabička už je definitivně zničená. Dlouho jsem jí měla naprasklou, ale teď je na dva kusy. Budu si svačinu muset dávat do pytlíku. Vyučování už skončilo před dlouhou dobou, ale já stále stojím na chodbě. Měla bych co nejrychleji vyrazit do obchodu a nakoupit spolužákům vánoční dárky. Jenomže vůbec nevím

jaké. Nemám ráda, když mi někdo dá bloček nebo kalendář, který už je trochu nechci.

Připadá mi, že se vůbec nezamyslel nad tím, co mám ráda nebo potřebuji. Mrzelo by mě, když by si to někdo myslel i o mém dárku.

S rajčetem v puse se loudám po schodech dolů. Včera jsem si někde zapomněla svetr, jdu se ještě podívat do ztrát a nálezů. Ztracené věci mi přišly naproti, leží na lavičce pod cedulí: Ztráty a nálezy se před Vánoci musí vyprázdnit. Můžete si vzít, co se vám líbí, zbytek se vyhodí. Neváhám a začnu hromadu přebírat. Svetr už tam dávno být nemusí, ale hromada není moc přehrabaná, asi si z ní nikdo nic nevzal, i když se to, co zbude, vyhodí. Najít ztracený svetr mi chvíli

trvalo, ale mám i spoustu jiných věcí. Nakonec jsem odešla s ohebným pravítkem, které dás Mikulášovi - tomu se přece zlomilo - potom jsem si přinesla - no, vlastně mám dárek pro všechny kamarády. Když jsem doma dárky balila do barevných papírů, zase jsem si nebyla jistá, jestli pro ně mám dobré věci. Uklidnila jsem se tím, že jsou užitečné a oni je využijí. A taky jim nemusím říkat, odkud jsou. Právě vcházím do třídy. Na mé lavici je hromada dárků. Sáhnu po tom navrchu - je to krabička na svačinu! A i ostatní dárky jsou skvělé.

Když se ptám Niny, jak jí napadlo koupit mi zrovna krabičku na svačinu, odpovídá: „Věděla jsem, že tobě praskla, ale nenapadlo mě koupit ti

novou. Potom jsem šla kolem ztrát a nálezů a tam ležela tahle. Říkala jsem si, že se ti bude hodit.“ Proto i já povím kamarádům o minulosti dárků, které mají ode mě. Smějeme se tomu, ale dárky se nám stále líbí.

Marie Mužíková, 1.AG

Dárky?

Nebojte, kouzelných skřítek a sobů vás dneska ušetříme. Radši si trochu pohrajeme s gramatikou. Jo. Ze shodného příběhu vánočního uděláme neshodný příběh Vánoc. Taky vám někdy musíme povídat o sobě.

Tak se podívejte: příběh Vánoc je takový, že jste si nás vymysleli vy. Vytvořili jste si svátky, které jste okrášlili, očarovali a pozvali domů, aby vás tam hrály svíčkami, písněmi, teplou polévkou a bezpečím. To jsme se dmuly pýchou, jakou pěknou věc to děláme, když takhle uprostřed zimy stmélujeme rodiny a poskytujeme lidem ticho na uvědomění. A byly jsme takové ve všech možných krajích, kde si nás různě pojmenovali, přiřadili k nám roztodivné zvyky, až jsme se musely smát všem těm nápadům, ale těšily nás, protože nám tím lidé dávali najevo, že si nás váží. No a pak někdo vymyslel dárky. Abychom pravdu řekly, tahle

tradice se nám skutečně zalíbila. Jenže vám se asi zalíbila až moc. Často vás teď pozorujeme, jak ve spěchu brázdíte nákupní centra, a pak se místo na nás těšíte na to, co vám kdo dá; možná ale nakupujete proto, že se bojíte, aby se vaše vztahy nedostatkem dárek neponičily, a tak se od sebe těmi věcmi spíš vzdalujete. Dovolte, ale to nás poněkud uráží. My jsme tady od toho, abychom vás před začátkem dalšího roku uklidnily a poskytly pár chvilku na vyjádření vděčnosti, a ne abychom vás ještě více znervózňovaly. Jsme pěkně prosím zimní svátky, takže vás máme posílit, abychom uzavřely přírodní koloběh a připravily vás na jaro, a ne vás oslabit. Uvidíte, že to jaro bude mnohem zelenější, když se smíříte s naším skutečným posláním. My chápeme, že dárky jsou strašně lákavá věc. Jestli ale tolik toužíte po svátčích dárcích, tak si je udělejte třeba v létě, ale nás nechte Vánoce. S radostí si nás nějakým tím darečkem přizdobte, ale nezapomeňte, proč jste si nás kdysi vymysleli. Jak vás tak pozorujeme, myslíme si, že v tom vašem uspěchaném prostředí nějaké to zpomalení a sblížení potřebujete jak sůl. Zdá se nám, že přestáváte dbát na podstatné věci, protože vám na ně nezbyvá čas. My vám teď takovou příležitost nabízíme, jen ji musíte rozumně využít. Tak se těšíme na shledanou!

Magdalena Kopecká, 4.AG

Vánoční příběh

Pečení cukroví, příprava kapra, kupování drahých vánočních dárců, které si nemůžeme dovolit, snaha mít nejkrásněji vyzdobený byt. Je to jedna výzva za druhou. Pokud se každý rok scházíte s mámou, tátou a sourozenci u stromečku, lezou vám vánoční tradice krkem. Ale stačí jeden malý moment, který zamává s vaším životem a ani Vánoce nebudou výjimkou.

Venku se stmívá, není pozdě, jen je brzy tma. Změna času nás nutí být dříve doma, tím pádem trávit více času s rodinou pod jednou střechou. Proklínám zimní čas. Koukám z okna. Sněží. Když se koukáte z panelového domu směrem dolů, všechno se zdá tak malé, jako by lidé byli jen tečky v hromadě sněhu. Kopec pod mým oknem na mě působí spíše nostalgicky. Taky aby ne, před pár lety jsem tam byla pečená vařená. Jako by to bylo včera, kdy mě máma pouštěla dolů z pro mě dříve obřího kopce a táta dole chytal, abych nenajela na hranu pískoviště, kde jsem si rok před tím narazila koleno. Pamatuji si, jak se táta usmíval, když máma zapadla do hromady sněhu, avšak úsměv ho ihned přešel, jakmile ho máma zpoza díry udeřila sněhovou koulí přímo do obličeje. Krásné vzpomínky, že? Škoda že se nic z toho nikdy nestalo. Tedy lépe řečeno stalo, určitě stalo, jen jsem to nebyla já ani moji rodiče. Je to příběh jiné rodiny, tříčlenné rodiny, kterou pravidelně pozoruji z okna. Vypadají šťastně, vypadají

nesmírně šťastně z šestého patra panelového domu, tak ale vypadají všichni. Možná je to jen představa. Možná je to jen něco, co chci pozorovat, ale možná jsou to jenom tři tečky v hromadě sněhu. A možná ta nejmenší tečka je jen nevinné děvče, které bude za pět let sedět u svého okna a pozorovat šťastné rodiny, které se svými dětmi dovádí ve sněhu. Bude mít pořád dokola to stejné vánoční přání. Momenty, kdy ona měla mámu a tátu pohromadě, si už nebude pamatovat, bude to už tak dávno. Bude sedět u toho pitomé okna a brečet, ale slzy tekoucí jako proud vody při pohledu na jiné rodiny, ji ale společné Vánoce nikdy nevrátí. Ozve se zvuk andělského vzněnění. Tátova přítelkyně vtrhne do pokoje div dveře neodletí, popadne mě za ruku a táhne od zamrzlého okna. Poslední pohled, děvče naposledy sjede zasněžený kopec. Kež by věděla víc, kež by jejím jediným darečkem byly společné chvíle strávené s rodinou. Ještě je příliš malá, nezná opravdovou cenu Vánoc, kež by znala. Poslední slza ukápně na podlahu. Otru si slzy, kráčím ke stromečku, nasadím masku a seznamuju se s rolí mladé dívky předstírající šťastné Vánoce s na kousky rozlámanou rodinou. Je to hra. Nic víc než pouhá hra...

Natálie Brabcová, 4.AG

Santa

**Na Severním pólu, kde zima je u moci,
Tam žije Santa a jeho poskoci.
Tenhle ten Santa, marnivý to chlap,
nechá si od skřetů furt něco zlepšovat.**

**Místo sobů chtěl slony
s choboty,
jindy zas červené tryskové kalhoty.
Tenhle rok, to ještě neviděl svět,**

místo saní chce létající kabriolet.

**A skřítci se snaží, opravdu moc,
vyrobit kabriolet, to musí stihnout do Vánoc.
Tři dny jsou do Vánoc a Santa má vzteka,
na jeho kabriolet stále se čeká.**

Auto je hotové, připravené

**k odběru.
Santa má radost, dobré to znamení,
když dílo však uvidí, hrůzu hned zkamení.
Santovi oči zalije temnota,
místo Ferrari dostal on Peugeotta.**

**„To je snad sranda, mě trefí šlak!“
křičí tam Santa, bije ten vrak.
A tak Santa, vztekem poplten, rozstřílí auto cukrátkovým kulometem.**

**Všude je benzin, celou zem promočil,
jak Santa na auto bezhlavě útočil.
Tak Santa, zadýchán tou pohybovou změnou,
potřebuje si dát cigaretu na uklidněnou.**

**Odhodil zápalku, ale ouha,
benzinu na zemi velká je šmouha.
Na Severním pólu, kde oheň je u moci,
už nežije Santa ani jeho poskoci.**

Emma Ditrichová, 4.BG

Překvapení

Jednoho dne před Vánoci jsem seděla sama v knihovně. Prohlížela jsem si knížky, když tu najednou slyším vrnění. Myslela jsem si, že se mi to zdá, ale když se ozvalo podruhé, vzala jsem si knihu na obranu a šla se podívat za roh skříně, u které jsem seděla. Nejdříve jsem nic neviděla, ale najednou vidím v rohu malé bílé kotě s vánoční čepičkou, elfím oblečkem a rolničkami v tlamínce. To kotě dostalo jméno Neo, a žije u nás dodnes. Jen jedna věc mi na něm přijde zvláštní. Čím déle je u nás doma, tím víc je černé. Možná, že se kazí a až bude velké, bude úplně černé a zlé. Nevím, každopádně to bude navždy moje malé vánoční kotě!

Eva Hübnerová, 1.AG